

Народився 13 березня 1925 р. у с. Ступаківка Ічнянського району Чернігівської області. В 16 років Б. К. Зоц потрапив на фронт, брав участь у боях.

У 1947 р. розпочав трудову діяльність на посаді завідувача бази Іваницької райспоживспілки Чернігівської області.

У 1957 р. завершив навчання у ЛПІ та влаштувався працювати в Шебелинське ГПУ. Тут пройшов шлях від оператора з видобування нафти, газу та газового конденсату до генерального директора ВО «Шебелинкагазпром» ВПО «Укргазпром» (1969–1986).

Саме на період керівництва Бориса Костянтиновича припадає пік видобутку газу на підприємстві. За його активною участю було впроваджено нову техніку і сучасні технології, відбулася реконструкція газовидобувних та газопереробних виробництв (зокрема збудовано установки комплексної підготовки газу, облаштовано і введено в експлуатацію нові газові родовища — Волохівське, Кегичівське, Дружелюбівське, Єфремівське, Хрещищенське, Мелихівське), а також трьох ДКС. Уперше запроваджено підготовку газу з допомогою турбодетандерів, що мало загальногалузеве значення і знайшло широке застосування як в Україні, так і на інших газовидобувних підприємствах колишнього СРСР.

Під керівництвом Б. К. Зоца здійснювалася розробка раціональних схем і технологій облаштування нових газових родовищ із застосуванням модернізованого устаткування, завдяки чому було вдвічі-втричі знижено вартість об'єктів, прискорено темпи будівництва. При цьому проекти з розробки родовищ та їх облаштування і безпосередньо роботи за цим напрямом виконувалися, як правило, в один і той же час, що забезпечувало початок їх розробки із випередженням термінів на 2,5–3 роки.

Після будівництва і введення в експлуатацію мережі газопроводів на Шебелинському родовищі в 1971 р. досягли

Зоц Борис Костянтинович

Інженер-технолог,
фахівець у сфері видобування і
переробки газу, управлінець

максимального видобутку газу — 31,3 млрд м³. Дебіт деяких свердловин досягав 1,0–1,5 млн м³ на добу. Від родовища були прокладені потужні магістральні газопроводи, почала стрімко розвиватися економіка Харківського регіону в цілому.

Підприємство, яке він очолював, неодноразово було переможцем змагань серед колективів газової галузі.

Борис Костянтинович зробив великий внесок у розвиток родовища та селища газовиків. Був нагороджений орденами «Знак Пошани», Трудового Червоного Прапора, Жовтневої революції, «За заслуги» III ст., медаллю «За доблесну працю». Удостоєний звань «Заслужений працівник промисловості України», «Почесний працівник газової промисловості». За мужність та звитягу у Другій світовій війні нагороджений медалями «За перемогу над Німеччиною», «20 років перемоги над Німеччиною», «50 років Радянської армії», «30 років Перемоги над Німеччиною».

Помер 10 січня 2006 р.

Народився 26 лютого 1923 р. у м. Борислав Львівської області у сім'ї нафтовика. З особливостями нафтового промислу був знайомий із дитинства, тому й обрав фах гірничого інженера і протягом 1947–1952 рр. навчався на нафтовому факультеті ЛПІ.

Здобувши вищу освіту, працював заступником начальника дільниці 9-го нафтопромислу, згодом — головним інженером 8-го нафтопромислу в Тустановичах. Упродовж 1956–1965 рр. обіймав посаду головного інженера НПУ «Бориславнафта».

З ініціативи та під керівництвом Є. А. Іваницького проведено багато робіт із завершення технічного переоснащення фонду свердловин та введення у розробку й облаштування нововідкритих нафтових покладів у Бориславському піднасуві. Він приділяв велику увагу застосуванню нових методів інтенсифікації нафтовидобутку та запровадженню інноваційних рішень, зокрема диспетчеризації 8-го нафтопромислу з дистанційним управлінням роботи свердловин.

Євген Антонович опікувався професійним зростанням молодих спеціалістів, організував школу новітнього досвіду, яка у 60-х рр. XX ст. перетворилася в Університет технічного прогресу, що діяв на громадських засадах. Він — один з ініціаторів створення українського журналу «Нафтова і газова промисловість» (тривалий час був членом його редколегії).

У 1965 р. Євгена Антоновича призначили керівником тресту «Укрзахідбурнафтогаз». Після реорганізації останнього він протягом 1970–1984 рр. очолював Бориславське УБР, де організував дві контори буріння, укомплектував транспортний цех, створив тампонажну і вишкомонтажну контори, цех освоєння свердловин, реорганізував службу матеріально-технічного постачання. Це дало можливість успішно споруджувати глибокі розвідувальні й експлуатаційні свердловини на нових нафтогазових родовищах.

Іваницький Євген Антонович

Гірничий інженер, фахівець
у сфері буріння свердловин та
експлуатації нафтових родовищ,
управлінець

Після відкриття Уличнянського нафтового родовища на площі було пробурено десятки свердловин, які втричі збільшили видобуток нафти в регіоні. Було оперативно освоєно Орівське, Іваниківське, Семигинівське нафтогазові і Рудківське, Хідновицьке, Пинянське, Садковицьке газові родовища, виявлено нові поклади вуглеводнів на Самбірському, Старосамбірському, Новосхідницькому, Заводівському родовищах.

Після виходу на пенсію (в 1984 р.) Євген Антонович протягом кількох років викладав у Бориславському навчальному комбінаті підготовки і перепідготовки кадрів робітничих професій.

Євген Іваницький — автор низки раціоналізаторських та наукових розробок, спрямованих на підвищення ефективності буріння нафтогазових свердловин, співавтор хронологічного довідника «Історія Бориславського нафтопромислового району в датах, подіях, фактах».

Помер 30 листопада 1997 р.